

та всички изцяло да ни обржсне. По-евтино ще ни излезе.

— Аз съм бржснар, — обадил се най-младия хитрец, който до тогава мжлчал, свит в един жгжл. — Недейте тжрси други.

— По колко пари ще ни вземеш на глава? — попитал скжперника.

— А бе, дайте там по грош за две глави, колкото да не е без пари.

— Много искаш.

— И аз съм сиромах човек. Ала като ви се види скжпо, ще ви отстжпя. Сторил съм днес разноски на хана три-четири гроша. Платете ги и стига толкова.

— Момче, — казал стария скжперник на ханджийския слуга, — от този човек за разноските му пари да не искаш. Ние ще ги заплатим.

— Сега, — рекжл бржснаря, — всеки трябва да отиде в стаята си. Аз ще ида да си взема бржсначите и ей-сега ще дойда.

Като излязжл бржснаря, стария вариклечко се изсмял и рекжл:

— Ударихме кйоровото, момчета. Мжлчете си. Наместо той нас, ние него ще обржснем.

Всеки си отишжл в стаята. Бржснарят изпросил от ханджията сапун, лехен и един ибрик с топла вода, па се заловил за работа.

Отишжл най-напред в стаята на стария скжперник, насапунисал му хубаво лицето, брадата и главата с гжста сапунка, па казал:

— Ах, почакай, че съм забравил бржсначите.

И той бжрзо излязжл, като оставил сапунизания. Тржгнал после от стая в стая, сапунисал всичките и все ги оставял да почакаат, уж да си вземе забравените бржсначи.

Сапуния бил много лютив. Който си поотворел очите, толкова му долютявало, че — ще не ще — трябвало да мижи и да чака бржснаря. А той насапунисал и себе си с гжста сапунка, за да не го познаят, па хукнал из хана и завикал колкото му глас джржи:

